

Pilaitės giesmininkų šalikelėje – pilaitiškė EDITA KALINSKAITĖ

Pilaitiškoje poezijos šalikelėje pirmuosius savo eiliuotos kūrybos žingsnius žengia pilaitiškė Edita Kalinskaitė. Ji čia mokėsi būdama moksleivė. Pasirinko studijuoti teisės mokslus, kurie anot kūrėjos, nesiderina su poezija. Besimokant vidurinėje mokykloje, lietuvių kalbos ir literatūros mokytojos buvo drąsinama eiles plačiau paviešinti. Bet nedrįsdavo. Eilėmis dalinosi tik su artimais bičiuliais. Edita Kalinskaitė debiutuoja Pilaitės giesmininkų šalikelėje. Jūs esate pirmieji platesnio jos kūrybinio debiuto vertintojai.

Mūsų namai

Dangaus jūra plaukia debesų pulkai,
Su savo pulkininkais ir kapitonais,
Kaip vokiečiai per antrą pasaulinį karą,
Jie plečia savo valdas,
Didina jų tūrį...
Bet pasakyk,
Ar mums būtina kariauti?
Tai juk stabdo laiko tėkmę,
Upės judėjimą pirmyn.
Bet ar reikia, broli,
Čia ginklus sudėti?
Juk mano namai,
Ten, kur tavo,
Mes turime bendrą prieglobstį,
Tad saugokime jį ir ginkime,
Bet ne su ginklais ir skydais,
O su savo širdimis.

Pasikalbėjimas su Dievu

Tu tik mažas žmogelis
Su nubrozdinta nosimi.
Kiekvieną kartą eidamas
Renki žvilgsnius.

Nes tu atsiskyrėlis,
Niekam nereikalingas,
Esi sužalotas gyvenimo
Ir paskandintas savęs.

O aš matau
Tas išsigandusias akis,
Kurios yra pakraupusios –
Nuo pasaulio
Ir visos jo neteisybės.

Tačiau yra dalykas,
Kuriuo tu vis dar tiki –
Tai Dievas
Jis tavo kiekvieną dieną,
Ir tik malda tau suteikia stiprybės.

Kamanė

Jūra,
Kopos,
Ir smėlis.
Čia tavo pasaka, –
Šviesus vidurnakčio sapnas.

Savo veidu lieti pievą,
Išdidžiai vartaisi tarp gėlių.
Lyg kamanė,
Kuri siurbia medų.
Tačiau su pasimėgavimu
Visą saldų nektarą
Pasilieikanti sau. –

Tada tu skrendi,
Kol nutupi ant pienės,
Ir išsiurbi paskutinį
Jos saldų gėrį.

Viską parsineši namo,
Ten išsivolioji,
Sušlapini savo
Mažas kojas,
Išpampusį veidą,
Kol įklimpsti
Savo pačios sultyse...

Veidai

Sakoma, kad moteris
Turi du veidus.
Vienas pabudus ryte,
Kitas – susitinkant su žmonėmis.

Kiekvienas pasirenka,
Kada ir su kuo,
Kokią kaukę užsidėti.

Mes kaip klounai cirke
Akyse piešiame šypseną,
Nors širdyje šėlsta audra.

Vaidiname taiką,
Nesvarbu, kad kieme
Pasaulinis karas vyksta.

Cirko artistas

Arlekinas ar lėlė
Su siūlais,
Kurie pinasi vėjyje.
Eini su šypsena,
Ir juokini mane.
Bėgi pieva,
Dainuoji,
Džiaugiesi.
Nes tai esi tu –
Arlekinas, lėlė,
O gal cirko artistas. –
Leki su vėju,
Dainuoji vėtrai,
Dainuoji tyliai,
Kad niekas tavęs negirdėtų. –

* * *

Šviesa užgožia tylą,
Tyla gyvena šviesoje.
Bet garsas toluoj pakyla,
Ir neša geltonas mintis.

Gal garsas nužudys tą tylą,
Šitam trimitų skambume.
Įleis jis ją į butelį kaip džiną,
Ir uždarys tenai gyvent ramiai.

Gamtos muzika

Gamtos muzika suskambo,
Pušys traukia dainą savo.
Samanose kankorėžiai boluoja,
Jie taip pat natas dėlioja.

Medžių šakos link dangaus,
Vėjo šokį pasigaus.
Miškas šoka ir dainuoja,
Ir gerumą spinduliuoja.

Štai atskrido paukščių pulkas,
Kad pašoktų saulei polką.
Taip kiekvieną dieną siaučia,
Ir harmoniją pajaučia.

* * *

Karalių miestas sugriautas...
Dabar tu stovi ant kalvos,
Ir žiūri į prarastą pasaulį.
Į žemę, kuri kažkada buvo tavo...
Bet kur dingo pilys,
Kodėl išnyko didingi rūmai,
Ką padarei?
Gal juos sunaikinai savo godumu...
Tačiau tu vis mąstai,
Apie klaidas,
Ir kaip pastatyti dar didesnę tvirtovę...
Bet žinok,
Kad tai, ką sugriovei,
Vėl sulipdyti sunku...
Tu stenkis,
Jei turi pakankamai tvirtybės,
O aš ateisiu pažiūrėti tavo miesto...

Vėjau

Kur tu vėjau,
Kur tu išskubėjai...
Kodėl akis padėjai,
Žodžius sudėjai ir pabėgai.

Medžių šakas tu glamonėjai,
Ryte tylėjai,
O vakare kalbėjai...
O vėjau, vėjau,
Kur tu išskubėjai...

Kodėl pabėgai,
Ir nebekalbėjai...
Nejau tu mano šauksmo negirdėjai...

Kelelis žalias

Rytas, ežeras ar jūra,
Aš užuodžiu rūko dūmą,
Debesys pilki praskrenda,
Rodos akys sniegu brenda.

Paukščiai skrenda į pietus,
Į gražius, gražius laukus.
Ten ir pienių kvapas kitas,
Margaspalviai nutapytas.

Miškas medžiai ir kalnai,
Ten jie juokiasi žaliai.
Ir kelelis toks vingiuotas,
Vis dar naujas nenaudotas.

Nepažįstamoji

Kas tu esi nepažįstamoji,
Ar tu ten vakarais dainuoji,
Apie tai, kaip traukiniu tu išvažiuoji,
Visus palikusi ranka tiktai pamoji.

Sustoji, apsidairai ir pagalvoji,
Ar tu ten traukiniu važiuoji,
Ar tu ten vakarais dainuoji,
Tad pasakyk, kas tu esi nepažįstamoji...

Viltingai žiūri nesustoji,
Esi tu tik nepažįstamoji.
Kur akys tavosios bėgioja,
Ten mėlynieji toliai raibuliuoja.

Sakyk man, nepažįstamoji,
Kodėl tu savo vardo nenaudoji,
Akis tik nusuki ir vis kartoji,
Kas tu esi nepažįstamoji...

Avietinis dangus

Su avietiniu džemu aptaškei dangų,
Tau linksma,
Todėl juokiesi.
Galbūt nori suvalgyti dangų,
O gal žvaigždes, mėnulį ir debesis.
Tu turbūt labai mėgsti aviečių džemą,
Valgai avietinius debesis,
Kemši taip, kaip meška medų.
Bet palik ir man pora žvaigždžių.
Ir bato formos debesį,
Kuris toks juokingas,
Juokingas – kaip ir tu.

* * *

Su perlamutrniais nagais plėšai lapus,
Susmulkini ir išmeti...
Daužai veidrodžius,
Griauni namus,
Nusišypsok – gyvenimas gražus...
Valgai austres, omarus ir vėžius,
Nes tavo skonis toks puikus.
Taip pat tu mėgsti sraigės ir varlės,
Tu gaudai jas pievoje žalias.
Tu mėgsti valgyti,
Griauti ir naikinti...

Vieni juokai tau žemę užvaldyti.

* * *

Mintys plačios,
Mintys gilos,
Stoviu aš čia išsirengus...
Su daina tebesvajoju,
Apie nieką negalvoju...
Viskas liejasi rūke,
Bet kodėl aš ne sapne?
Aš į obelį užkopsiu,
Gal ir traukinį pavogsiu.
Su daina ar su gaida,
Aš išeinu visada.

Žinau, kad ateisi

Jaučiu giliai venose,
Kaip jau pulsuoja manimi.
O tavi žodžiai ir mintys,
Tik man vienai skirti.

Žinau, kad ateisi,
Pas mane staiga,
Ir tai vizija,
O ne sapnas – aš žinau.

O kai rankose tave turėsiu,
Džiaugsmo niekur nepaslėpsiu.
Nes mano venomis tekėjai tu. –

Ir aš žinau,
Kad tu ateisi,
O aš tavęs lauksiu...

Ar prisimini?

Ar prisimeni, kai bėgom per balas,
Ar tu meni, kai juokėmės,
Mūsų miškų takelius,
Ir tuos žalius klevus?

Ar dar girdi tu mano juoką,
Ir dainą tiek dainuotą?
Tik nepamiršk tų gražių dienų,
Kai basos lakstėme žole.

Motina žemė

Švelni kaip šilkas
Mano gimtoji motina
Glaudi po sparnu
Kiekvieną kartą,
Kai tave sutinku.

Pabundu ryte
Ir matau tave
Žaluma pasipuošusią
Ir geriančią rasą.

Kvieti mane
Ir žinai,
Kad ateisiu
Neatsisakysiu,
Nes mana šypsena
Tai tu ir berželiai šalia. –

O motin,
Tu tokia didžiulė
Ir nenuspėjama –
Visai kaip aš.

Turbūt todėl
Vis pas tave einu,
Bet randu
Kiekvieną kartą
Skirtingai besišypsančią.

* **

Tik dėl tavęs
Žaizdotom kojom
Padūmavusiom akim
Stoviu kaip ąžuolas
Tvirtas ir nepajudinamas.

Ir nesvarbu,
Jei uraganas ar vėtra
Sugriaus mano namą,
Aš pastatysiu naują.

Palengva
Mažais žingsneliais,
Tvirtinsiu mūro sienas,
Nes aš tikiu lietum.

Ir kiekvieną kartą

Matydamas
Tavo mėlynas akis
Aš darysiu stebuklus.

* * *

Presto

Kvepi bitėmis,
Nes jos ropinėjo
Tavo gyslomis.
Tas egzotiškas aromatas,
Taip veda iš proto.
O aš vis uostau
Ir uostau.
Tu sukurta tam,
Kad širdį paglostytum.
Pradžiugintum
Skonio receptorių,
Ir kad
Visa energija,
Kurią turi
Trykštų manyje.

* * *

Laimės skonis

Viename delne
Laikau Jupiterį
Kitame –
Žemę ir save.

Aš nuoga –
Prieš egzistenciją
Ir žvaigždes.

Šioje širdyje dangus,
Akyse rojus,
Šypsenoj lietus,
Po kojomis jūra,
O mintyse erdvė. –

Esame visi kartu,
Mus jungia visata, -
Didieji Grįžulo ratai,
Pasakų grožis,
Ir palaimų tvirtovės.